

ТИТАНИЯ. -

О, знай,

за целия вълшебен край не бих
отстъпила детето. Моя крица
бе неговата майка. През ония
индийски ароматни нощи моя
другарка беше ~~тя~~ *ах щом мис*
другарка беше тя - и щом роди
детето, тя издъхна. От любов към нея
ще го отгледам аз - и от любов към нея
не ще се разделя със него.

ОБЕРОН. -

Тук

задълго ли ти мислиш да останеш?

ТИТАНИЯ. -

~~Докато отпразнува своята сватба~~
~~докле се не сватбата - ако~~
~~Пезей, *Пезей*~~
~~свеномно~~ *можеш да играеш с нас,*
да гледаш как сред лунна светлина
се вие нането хоро - ела
със нас; ако ли не - върви си,
и аз не ще те никога подиря.

ОБЕРОН. -

Детенцето ми дай - тогаз ще тръгна с тебе.

ТИТАНИЯ. -

За нищо ти не давам туй дете!
Но да вървим - ако останем, феи,
враждата ще се разгори отново.

/Излиза Титания със свитата си./

ОБЕРОН. -

Добре, върви си! Но извън гората
ти няма да излезеш, докогато
не ти се отплатя за твоята смелост.
Мой верни Пък, ела при мене ти!
Нали си спомняш, че веднаж седяхме
край залива и слушахме да пее
една сирена бяла, на делфин